DOMSTOLENS DOM
15. juni 1993 *

I sag C-225/91,

Matra SA, Paris, ved advokat Mario Siragusa, Rom, og advokat Antoine Winckler, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Arendt og Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved ledende juridisk konsulent Antonio Abate og Michel Nolin, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Nicola Annecchino, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

støttet af

Den Portugisiske Republik ved advokat Rui Chancerelle de Machete, Lissabon, og Director dos Serviços Jurídicos da Direçcao-Geral das Comunidades Europeias Luís Inês Fernandes, Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede, bistået af advokat Pedro Manuel Pena Chancerelle de Machete, Lissabon, og med valgt adresse i Luxembourg på Portugals Ambassade, 33, allée Scheffer,

Ford of Europe Inc., Delaware (USA), med filial i Brentwood (Det Forenede Kongerige), og **Ford-Werke AG,** Köln (Forbundsrepublikken Tyskland), ved advokat Wolfgang Schneider, Frankfurt am Main (Forbundsrepublikken Tyskland),

* Processprog: fransk.

og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Dupong og Konsbruck, 14a, rue des Bains,

og

Volkswagen AG, Wolfsburg (Forbundsrepublikken Tyskland), ved advokat Rainer Bechtold, Stuttgart (Forbundsrepublikken Tyskland), og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Loesch og Wolter, 8, rue Zithe,

intervenienter,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning, som meddelt de portugisiske myndigheder den 16. juli 1991 og Matra SA den 30. juli 1991, om ikke at rejse indsigelse mod en støtte, som Den Portugisiske Republik påtænkte at yde til et joint venture mellem Ford of Europe Inc. og Volkswagen AG med henblik på opførelse af en fabrik i Setúbal (Portugal) til fremstilling af såkaldte »multipurpose vehicles«,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene M. Zuleeg og J.L. Murray samt dommerne G.F. Mancini, F.A. Schockweiler, J.C. Moitinho de Almeida, F. Grévisse, M. Diez de Velasco og P.J.G. Kapteyn,

generaladvokat: W. Van Gerven
justitssekretær: J.-G. Giraud,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 3. februar 1993,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 28. april 1993,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 6. september 1991 har Matra SA (herefter benævnt »Matra«) i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af en kommissionsbeslutning, som blev meddelt Matra den 30. juli 1991, om ikke at rejse indsigelse mod en støtte, som Den Portugisiske Republik påtænkte at yde til et joint venture mellem Ford of Europe Inc. (herefter benævnt »Ford«) og Volkswagen AG (herefter benævnt »VW«) med henblik på opførelse af en fabrik til fremstilling af såkaldte »multipurpose vehicles« (multifunktionelle køretøjer) i Setúbal (Portugal).

2 Det fremgår af sagen, at Den Portugisiske Republik den 26. marts 1991 indgav anmeldelse til Kommissionen i henhold til traktatens artikel 93, stk. 3, og EF-rammebestemmelserne for statsstøtte til motorkøretøjsindustrien (EFT 1989 C 123, s. 3) om en påtænkt støtte til virksomheden Newco, som var et joint venture, der var oprettet mellem Ford og VW. Støtten skulle ydes med henblik på opførelse — i tidsrummet fra 1991 til 1995 — af en fabrik til fremstilling af »multipurpose vehicles« i Setúbal.

3 Den anmeldte støtte udgjorde 97,44 mia. ESC af et samlet investeringsbeløb på 454 mia., herunder støtteberettigede investeringer på 297 mia. Støttebeløbene bestod dels af en regionalstøtte på 89,1 mia. — som blev ydet i henhold til en portugisisk regionalstøtteordning, »Sistema de Incentivos de Base Regional« (herefter benævnt »SIBR«), der var blevet godkendt af Kommissionen i 1988 — dels af skattenedslag på 8,34 mia. ESC fra 1997. Desuden skulle der i samarbejde mellem den portugisiske regering og Newco gennemføres et erhvervsuddannelsesprogram for de ansatte. Dette program, som blev anslået til 36 mia. ESC, skulle for 90%'s vedkommende finansieres af den portugisiske regering. Endelig skulle der gennemføres en række infrastrukturinvesteringer, herunder i vejanlæg, vand- og elforsyning samt affaldsbehandling.

4 Efter at Matra den 26. juni 1991 havde indgivet en klage, som gik ud på, at Den Portugisiske Republik havde tilsidesat traktatens artikel 92 ff., og at Ford og VW havde overtrådt traktatens artikel 85, blev der afholdt et møde mellem Kommissionen og Matra. På mødet fik klageren lejlighed til at fremføre sine synspunkter, og Kommissionen redegjorde for grundene til, at proceduren i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, ikke var blevet iværksat.

5 Den 16. juli 1991 meddelte Kommissionen den portugisiske regering, at den ikke havde indvendinger mod den anmeldte støtte.

6 Den 30. juli 1991 fremsendte Kommissionen beslutningen af 16. juli 1991 til Matra til orientering.

7 Ved kendelse af 4. december 1991 (sag C-225/91 R, Matra mod Kommissionen, Sml. I, s. 5823) afslog Domstolens præsident at tage en af Matra fremsat begæring om udsættelse af gennemførelsen af den beslutning, som det foreliggende annullationssøgsmål drejer sig om, til følge.

8 Ved kendelser af 8. april 1992 har Den Portugisiske Republik samt selskaberne Ford of Europe Inc., Ford-Werke AG og Volkswagen AG fået tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Kommissionens påstande.

9 Hvad nærmere angår sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende i det omfang, det er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

Formaliteten

10 Intervenienterne Ford-Werke AG og Den Portugisiske Republik har under henvisning til, at Matra ikke kan hævde at være umiddelbart og individuelt berørt af den vedtagne beslutning, bestridt, at sagen kan antages til realitetsbehandling. Kommissionen, der har anført, at Matra ikke er adressat for beslutningen, har på sin side ikke bestridt, at sagsøgeren er umiddelbart og individuelt berørt.

11 I denne henseende bemærkes, at det fremgår af artikel 37, stk. 3, i EØF-statutten for Domstolen, at påstande, der fremsættes i en begæring om intervention, kun kan gå ud på at understøtte en af parternes påstande. Endvidere bestemmes det i procesreglementets artikel 93, stk. 4, at intervenienten indtræder i sagen, som den foreligger ved hans intervention.

12 Heraf følger, at intervenienterne ikke har adgang til at påstå sagen afvist, og at Domstolen derfor ikke er forpligtet til at tage stilling til de anbringender, intervenienterne har gjort gældende i denne forbindelse (jf. dom af 24.3.1993, sag C-313/90, CIRFS mod Kommissionen, Sml. I, s. 1125).

13 Da der er tale om en ufravigelig procesforudsætning, findes der dog i medfør af procesreglementets artikel 92, stk. 2, at være anledning til, at Domstolen af egen drift efterprøver, om sagen skal antages til realitetsbehandling (jf. bl.a. dom af 11.7.1990, forenede sager C-305/86 og C-160/87, Neotype mod Kommissionen, Sml. I, s. 2945, og ovennævnte dom i sagen CIRFS mod Kommissionen).

14 I denne forbindelse bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at andre personer end en beslutnings adressater kun vil kunne påstå, at de berøres i artikel 173, stk. 2's forstand, hvis beslutningen rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten (dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, org. ref.: Rec. s. 199).

15 Med henblik på at afgøre, om disse betingelser er opfyldt i den foreliggende sag, skal der henvises til formålet med de procedurer, der er indført ved traktatens artikel 93, stk. 2, henholdsvis artikel 93, stk. 3.

16 Som Domstolen allerede har fastslået (jf. senest dom af 19.5.1993, sag C-198/91, Cook, Sml. I, s. 2487), må der sondres mellem på den ene side den indledende fase

af undersøgelsen af støtteforanstaltninger i medfør af traktatens artikel 93, stk. 3 — der alene har til formål at gøre det muligt for Kommissionen at danne sig en første opfattelse af, om den pågældende støtte er delvis eller fuldt ud forenelig med fællesmarkedet — og på den anden side undersøgelsesfasen i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2. Først i denne undersøgelsesfase, som skal give Kommissionen mulighed for at opnå fuldstændige oplysninger om alle sagens momenter, er Kommissionen i henhold til traktaten forpligtet til at give de berørte adgang til at fremsætte deres bemærkninger.

17 Når Kommissionen — uden at indlede proceduren i henhold til artikel 93, stk. 2 — i medfør af artikel 93, stk. 3, fastslår, at en støtte er forenelig med fællesmarkedet, kan de interesserede parter, der er indrømmet disse processuelle garantier, kun opnå, at de respekteres, hvis de har adgang til at indbringe Kommissionens beslutning for Domstolen.

18 Domstolen har defineret interesserede parter i traktatens artikel 93, stk. 2's forstand som de personer, virksomheder eller sammenslutninger, hvis interesser måtte være berørt af den tildelte støtte, herunder navnlig konkurrerende virksomheder og erhvervsorganisationer (jf. bl.a. dom af 14.11.1984, sag 323/82, Intermills mod Kommissionen, Sml. s. 3809, præmis 16, og ovennævnte dom i Cook-sagen, præmis 24).

19 I det foreliggende tilfælde kan det ikke bestrides, at Matra's interesser — som følge af, at Matra er den største producent af »multi-purpose vehicles« inden for Fællesskabet og er Newco's fremtidige konkurrent — berøres af den omtvistede støtteydelse, og at Matra dermed er en berørt part i traktatens artikel 93, stk. 2's forstand.

20 Heraf følger, at Matra's søgsmål skal fremmes til realitetsbehandling.

Realiteten

21 Matra har til støtte for sine påstande fremført tre anbringender, hvoraf det første er, at der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til den pågældende støtte, mens det andet er, at processuelle regler er tilsidesat, og det tredje er, at nærmere bestemte almindelige retsgrundsætninger er tilsidesat.

Anbringendet om, at der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn

22 Som led i dette anbringende til støtte for annullationspåstanden har Matra gjort gældende, for det første, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til risikoen for at skabe en overskydende produktionskapacitet, for det andet, at det samme er tilfældet med hensyn til det såkaldte regionale handicap, og for det tredje, at Kommissionen har foretaget en åbenbart urigtig kvalifikation af infrastrukturstøtten og støtten til erhvervsuddannelse.

23 Med henblik på Domstolens stillingtagen til disse led i anbringendet bemærkes indledningsvis, at Domstolen under et legalitetssøgsmål kun kan efterprøve, om den anfægtede beslutning er behæftet med en af de i traktatens artikel 173 anførte mangler, der medfører, at retsakten er ulovlig, og at den ikke kan sætte sit skøn med hensyn til faktiske forhold, navnlig på det økonomiske område, i stedet for det, der er anlagt af den institution, der har vedtaget beslutningen.

24 Hertil kommer i henhold til fast retspraksis, at Kommissionen ved anvendelsen af traktatens artikel 93, stk. 3, har et vidt skøn, bl.a. hvad angår de økonomiske og sociale faktorer, der kommer i betragtning på fællesskabsplan (jf. bl.a. dom af 21.3.1991, sag C-303/88, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 1433, præmis 34).

25 Inden for rammerne af denne legalitetskontrol skal Domstolen således begrænse sig til at efterprøve, om Kommissionen har overskredet grænserne for sit skøn som følge af en urigtig opfattelse af de faktiske forhold eller en åbenbart urigtig bedømmelse af disse eller som følge af magtfordrejning eller procedurefordrejning.

26 Med hensyn til bedømmelsen af risikoen for, at der ville opstå overskydende produktionskapacitet, må det, som generaladvokaten har anført i punkt 13, 14 og 15 i sit forslag til afgørelse, konstateres, at Kommissionen har foretaget en nuanceret og detaljeret gennemgang af dette spørgsmål forud for, at den er nået frem til, at en sådan risiko ikke forelå. Som led i sin gennemgang har den navnlig henvist til markedsundersøgelser, som er foretaget af uafhængige sagkyndige. Af disse undersøgelser fremgik det, at markedet for den pågældende biltype ville undergå en betydelig udvikling i tiden indtil midten af 1990'erne. Kommissionen henviste desuden til den udvikling, der måtte antages at ville finde sted i de forskellige bilproducenters produktion. På denne baggrund nåede den frem til, at den påtænkte støtte ikke kunne antages at få væsentlig indvirkning på forholdet mellem udbuddet og efterspørgslen.

27 Med hensyn til bedømmelsen af det regionale handicap bemærkes, at Kommissionen også har foretaget en gennemgang og en bedømmelse af de forskellige forhold, som gør en investering i Setúbal-området mindre attraktiv. Den har navnlig redegjort for den betydelig geografiske afstand mellem en produktionsenhed i Setúbal-området og de vigtigste afsætningsmarkeder samt for den forholdsvis ringe økonomiske udvikling, der har kendetegnet Setúbal-området. Disse forhold forøger transport- og lageromkostningerne, og de medfører større udgifter til eksternt personale og større infrastrukturudgifter. Kommissionen har anført, at dette handicap kun til dels opvejes af det lavere lønniveau og af, at byggeomkostningerne er lavere. Det skal desuden bemærkes, at støtteintensiteten ligger langt under de procentsatser, der gælder i henhold til den af Kommissionen godkendte SIBR.

28 Under disse omstændigheder kan de af Matra fremførte argumenter — som støttes på Matra's egne undersøgelser af markedsudviklingen og på Matra's egen bedømmelse af udviklingen med hensyn til det regionale handicap — ikke tjene til at godtgøre, at Kommissionen har støttet sin beslutning på en åbenbart urigtig bedømmelse af økonomiske forhold.

29 Med hensyn til infrastrukturinvesteringerne og erhvervsuddannelsesprogrammet bemærkes, at Kommissionen i den anfægtede beslutning har redegjort for, at de pågældende infrastrukturer og erhvervsuddannelsen ikke udelukkende ville komme joint venture-selskabet til gode. På denne baggrund har Kommissionen fundet, at den af Den Portugisiske Republik ydede finansielle støtte ikke skulle betragtes som statsstøtte.

30 Det må herefter konstateres, at Matra heller ikke har kunnet godtgøre, at Kommissionen har foretaget en åbenbart urigtig bedømmelse af økonomiske forhold i forbindelse med denne redegørelse eller med hensyn til den heraf følgende kvalifikation af den finansielle støtte.

31 Det første anbringende kan herefter ikke tages til følge.

Anbringendet om, at processuelle regler er tilsidesat

32 Matra har anført, at Kommissionen på grund af de alvorlige vanskeligheder i forbindelse med bedømmelsen af, om den anfægtede støtte var forenelig med fællesmarkedet, måtte være forpligtet til at iværksætte proceduren i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, og at den ikke havde ret til at vedtage en beslutning, før resultaterne af den procedure, der var indledt i medfør af Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81), vedrørende aftalen mellem Ford og VW, forelå. Matra har endvidere anført, at den vedtagne beslutning ikke er fyldestgørende begrundet.

33 Med hensyn til anbringendet om, at Kommissionen med urette undlod at iværksætte proceduren i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, bemærkes, at det er fast retspraksis (jf. senest dom af 19.5.1993, Cook, a.st., præmis 29), at proceduren er uundværlig, når Kommissionen støder på alvorlige vanskeligheder ved undersøgelsen af, om en påtænkt støtte er forenelig med fællesmarkedet. Kommissionen kan derfor kun begrænse sig til den indledende fase i medfør af artikel 93, stk. 3, i forbindelse med en godkendelse af en påtænkt støtte, såfremt den efter en første undersøgelse kan nå til den opfattelse, at den påtænkte foranstaltning er forenelig med traktaten. Hvis Kommissionen på grundlag af denne første undersøgelse imidlertid når til den modsatte opfattelse, eller ikke har kunnet overvinde alle vanskelighederne ved bedømmelsen af, om foranstaltningen er forenelig med fællesmarkedet, skal den indhente alle de nødvendige udtalelser og med henblik herpå indlede proceduren efter artikel 93, stk. 2.

34 Der skal derfor tages stilling til, om de vurderinger, Kommissionen foretog i denne sag, frembød vanskeligheder af en sådan karakter, at de kunne begrunde, at der blev iværksat en sådan procedure.

35 Blandt de alvorlige vanskeligheder, som Kommissionen blev stillet over for, har Matra fremført projektets størrelse, det betydelige støttebeløb, risikoen for, at der ville opstå overskydende produktionskapacitet samt det forhold, at det var nødvendigt at anmode Den Portugisiske Republik om at ændre det oprindelige støtteprojekt.

36 I denne forbindelse bemærkes, at en investerings eller en støttes størrelse ikke i sig selv kan udgøre alvorlige vanskeligheder, idet Kommissionen i modsat fald ville være tvunget til at iværksætte proceduren i henhold til artikel 93, stk. 2, hver gang en investering eller en støtte overstiger bestemte beløb, som da måtte fastsættes nærmere. Hertil kommer, at det afgørende ikke i så høj grad er støttebeløbets størrelse, men derimod støttens indvirkning på samhandelen inden for Fællesskabet. Endelig bemærkes, at støtteintensiteten ligger langt under de procentsatser, Kommissionen har godkendt i forbindelse med SIBR.

37 Med hensyn til bedømmelsen af risikoen for, at der ville opstå overskydende produktionskapacitet, har Domstolen allerede i den foreliggende doms præmis 26 fastslået, at Kommissionen har foretaget en gennemgang af dette spørgsmål under en økonomisk synsvinkel, specielt på grundlag af en undersøgelse, der var foretaget af uafhængige sagkyndige, og at Kommissionen ikke har overskredet grænserne for sit skøn med hensyn til økonomiske forhold.

38 Med hensyn til procedurens forløb har Kommissionen med rette anført, at den portugisiske regering blot præciserede det oprindelig anmeldte projekt og afgav yderligere oplysninger, hvilket ikke kan opfattes således, at der blev foretaget væsentlige ændringer som følge af betingelser, Kommissionen havde opstillet. Matra har således ikke som hævdet godtgjort, at det var efter krav fra Kommissi-

onen, at andre fik adgang til at benytte infrastrukturerne, og at andre virksomheder end Newco fik mulighed for at benytte erhvervsuddannelsesprogrammet. Endelig bemærkes, at kravet om, at den portugisiske regering skulle fremlægge en årlig rapport om gennemførelsen af projektet, kun blev stillet for at sætte Kommissionen i stand til at efterprøve, om medlemsstaten havde opfyldt de til støtteydelsen knyttede betingelser, og derfor ikke kan betragtes som et bevis for, at bedømmelsen gav anledning til alvorlige vanskeligheder.

39 Under disse omstændigheder må det fastslås, at Kommissionen ikke har handlet ulovligt ved at lægge til grund, at dens bedømmelse af, om støtten var forenelig med fællesmarkedet, ikke gav anledning til alvorlige vanskeligheder, og ved at antage, at den dermed ikke var forpligtet til at iværksætte proceduren i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2.

40 Matra har endvidere gjort gældende, at Kommissionen med urette besluttede ikke at rejse indsigelser mod den pågældende støtte uden at afvente resultatet af den procedure, der var indledt i medfør af forordning nr. 17 vedrørende aftalen mellem Ford og VW, og at Kommissionen dermed satte sig ud over den indbyrdes sammenhæng mellem traktatens artikel 85 og 92.

41 I denne henseende bemærkes, at selv om den i artikel 92 og 93 fastsatte procedure overlader et betydeligt skøn til Kommissionen og under visse betingelser til Rådet med henblik på vurderingen af, om en statsstøtteordning kan forenes med fællesmarkedets krav, følger det dog af traktatens almindelige opbygning, at denne procedure aldrig må føre til resultater, der er i strid med traktatens særlige bestemmelser (dom af 21.5.1980, sag 73/79, Kommissionen mod Italien, Sml. s. 1533, præmis 11). Domstolen har desuden fastslået, at gennemførelsesforanstaltninger til en støtte, som er i strid med andre særlige traktatbestemmelser end artikel 92 og 93, kan være så uløseligt forbundet med støttens formål, at det ikke er muligt at bedømme dem isoleret (dom af 22.3.1977, sag 74/76, Iannelli, Sml. s. 557).

42 Denne forpligtelse for Kommissionen til at tage fornødent hensyn til sammenhængen mellem på den ene side artikel 92 og 93 og på den anden side andre traktatbestemmelser gælder specielt i tilfælde, hvor de andre bestemmelser, som i den foreliggende sag, også tilsigter at forhindre, at konkurrencen inden for fællesmarkedet fordrejes.

43 Når Kommissionen vedtager en beslutning om, hvorvidt en støtte er forenelig med fællesmarkedet, kan den således ikke se bort fra, at der er fare for, at individuelle erhvervsdrivende griber ind i konkurrencen inden for fællesmarkedet.

44 Det står dog fast, at proceduren i henhold til traktatens artikel 85 ff. og i henhold til traktatens artikel 92 ff. er indbyrdes uafhængige procedurer, og at der gælder særlige regler for hver af procedurerne.

45 Som følge heraf er Kommissionen, når den vedtager en beslutning om, hvorvidt en statsstøtte er forenelig med fællesmarkedet, ikke forpligtet til at afvente udfaldet af en sideløbende procedure, der er iværksat i henhold til forordning nr. 17, når den ud fra en gennemgang af de foreliggende økonomiske forhold og uden herved at have anlagt et åbenbart urigtigt skøn er nået frem til den opfattelse, at støttemodtageren ikke handler i strid med traktatens artikel 85 og 86.

46 Det bemærkes imidlertid, at Kommissionen i det foreliggende tilfælde har taget fornødent hensyn til sammenhængen mellem de to procedurer. I den anfægtede beslutning har den således taget stilling til, i hvilket omfang konkurrenceforholdene inden for fællesmarkedet kunne blive påvirket. I den meddelelse (91/C 182/07), som Kommissionen i medfør af artikel 19, stk. 3, i forordning nr. 17 offentliggjorde (EFT 1991 C 182, s. 8), før den vedtog den anfægtede beslutning, udtalte den, at den havde til hensigt at træffe en positiv beslutning i henhold til traktatens artikel 85, stk. 3, med hensyn til aftalerne mellem Ford og VW. Endelig anførte Kommissionen også i den skrivelse, hvormed den fremsendte den

anfægtede beslutning til Matra, at den fandt, at det pågældende samarbejde opfyldte betingelserne for en fritagelse i medfør af traktatens artikel 85, stk. 3.

47 Herefter kan Matra's anbringende om, at Kommissionen med urette vedtog den anfægtede beslutning uden at afvente resultatet af den undersøgelsesprocedure, der var indledt i henhold til forordning nr. 17, ikke tages til følge.

48 Hvad endelig angår anbringendet om, at den anfægtede beslutning ikke er fyldestgørende begrundet, er det tilstrækkeligt at bemærke, at en beslutning om ikke at iværksætte en procedure i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, skal træffes med kort varsel og kun skal indeholde en angivelse af grundene til, at Kommissionen finder, at bedømmelsen af, om den pågældende støtte er forenelig med fællesmarkedet, ikke giver anledning til alvorlige vanskeligheder. Hertil kommer, at beslutningens begrundelse skal ses i sammenhæng med SIBR og de kriterier, der er opstillet i EF-rammebestemmelserne for statsstøtte til motorkøretøjsindustrien.

49 Under hensyn til det anførte må den anfægtede beslutning anses for at være fyldestgørende begrundet.

50 Som følge heraf kan heller ikke det andet anbringende tages til følge.

Anbringendet om, at almindelige retsgrundsætninger er tilsidesat

51 Som led i dette anbringende har Matra gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat retten til kontradiktion, og at den har handlet i strid med princippet om god forvaltningsskik.

52 For så vidt angår det første led i anbringendet bemærkes, som Domstolen allerede har udtalt i denne doms præmis 16, at Kommissionen først i undersøgelsesfasen i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, er forpligtet til at give de berørte virksomheder adgang til at fremsætte deres bemærkninger.

53 Traktaten pålægger derimod ikke en sådan forpligtelse, når Kommissionen i den indledende undersøgelsesfase i henhold til traktatens artikel 93, stk. 3, lovligt kan indskrænke sig til at fastslå, at støtten er forenelig med fællesmarkedet.

54 Under disse omstændigheder har Matra intet grundlag for at hævde, at der er sket en tilsidesættelse af retten til kontradiktion, når det er godtgjort, at Kommissionen med rette ikke har iværksat proceduren i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2.

55 Til støtte for sit anbringende om, at Kommissionen har handlet i strid med god forvaltningsskik, har Matra henholdt sig til sit argument om, at Kommissionen med urette har undladt at iværksætte en procedure i henhold til artikel 93, stk. 2. Det er derfor tilstrækkeligt at henvise til denne doms præmis 32 ff.

56 Herefter kan heller ikke det tredje anbringende tages til følge.

57 Da ingen af de anbringender, Matra har gjort gældende, har kunnet tages til følge, må Kommissionen frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

58 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne ved sagen om foreløbige forholdsregler.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) Kommissionen frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger, herunder omkostningerne ved sagen om foreløbige forholdsregler.

Due Zuleeg Murray Mancini

Schockweiler Moitinho de Almeida Grévisse Diez de Velasco Kapteyn

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. juni 1993.

J.-G. Giraud O. Due

Justitssekretær Præsident